

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונת"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי | פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי | שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

מה יש ב"ככר הירדן"

ושם בעירו היה יריד גדול ביותר, שכל בני המדינה השתתפו לסחור בו. והנה בהיותו בחור נודמן לו לשוב מהישיבה לביתו בעת היריד, ובדרכו חלף בעיר אפטא ושמע שם שמספרים בשם רבי בן ציון אפטר ע"ה, שכאשר שמע על היריד הגדול הסמוך לעירו. נענה בלשון זלול ואמר: אכן כעת היריד גדול ורישומו גדול, אבל בעוד כחמישים שנה יהיה המקום שומם ויצמחו בו עשבים.

"והנה באותה העת שהיריד פעל נשמעו דבריו כדברי שגעון ממש, כי היריד היה כל כך גדול וברושם עד שהיה נראה כי אין שום אפשרות שדבר כה מציאותי יעלם לגמרי ותחתיו יצמחו עשבי בר. אבל למרבה הפלא, למעשה, זה מה שהתרחש לבסוף, היריד הגדול נעלם כלא היה, ותחתיו צמחו עשבים.

"לפי זה ביאר היהודי את הפסוק הנ"ל 'וישא לוט את עיניו וירא את כל כיכר הירדן כי כולה משקה - לפני שחת ה' את סדום ועמורה', דלוט לא הביט על המקום הנ"ל כעל מקום ארעי שיתכן שלבסוף לא ישאר מכל מה שרואה בעיניו מאומה. כח הסט"א שהיתה בסדום הטעתו ונתנה לו את ההרגשה המוטעית כי כל השפע שלפניו דבר נצחי הוא ובר קיום, והסתכל על סדום "כי כולה משקה" ולכן הדגיש הכתוב כי את זה לא ראה לוט שזה רק "לפני שחת ה' את סדום" (יומם, תשי"ג).

"כמו כן אצל חוה נאמר 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וגו'', איזו ראייה היתה זאת, ראייה שגרמה מיתה לכל העולם כולו... היא חשבה שהיא רואה "טוב", אך ראייתה הטעתה, היה זה "רע" בתכלית. לעומת זה אצל אמו של משה נאמר "ותרא אותו כי טוב הוא" ופירש"י: "שנתמלא הבית אורה" - זו היא ראייה אמיתית..." (דך סוכב א)

כי אכן את הטוב ניתן לראות רק כשהבית מלא אורה, כי בעת שהבית חשוך (והאורות נמצאים רק על המסך) ניתן לתעתע באדם ולהראות לו הבלים ודמיונות... משא"כ כשמסתכל בבית מלא אורה (אורה זו תורה) אז אפשר להבדיל בין יש לאין ולראות את הטוב הנצחי.

"תם עידן העניות" - בישר הנער לאביו - "בפאתי העיר ראיתי המון רב, מידם שלשלו מעות לאיש אשר עמד בפתח הבית אשר צבאו עליי" - המשיך הילד לספר לאביו הנמשך אחריו - "עליתי על עץ סמוך ומשם הצלחתי להציץ אל חלוני הבית פנימה, והלא יאומן התגלה לעיני, בפנים הבית מחלקים שלל רב. מטילי זהב וככרות כסף עוברים בו מיד ליד..."

בכל לבו קיוה הבן כי יצליח אביו אף הוא להיכנס לאותו מקום נפלא ובמשך כל חייו יכיר לו תודה על הגילוי האדיר אשר הביא אליו בעתו ובזמנו.

אלא שבהתקרבם אל המקום ראה לפתע את פני אביו מעלות שחוק ובאחת הסב את פניו לשוב על עקבותיו, בהפסידו; "עולם השקר הוא זה, ואין מנהיגו להיכנס בו..."

"אבי אבי" - זעק הבן בקול ניהר - "מה לך ולמנהיגך השונים, הלא בעיני בשר ראיתי במקום זה עושר מאין כמותו עובר מיד אל יד, ואיך תאמר אלי שקר הדבר הזה."

אך לשוא היו דבריו, אביו המשיך בדרכו והנער אץ רץ וחזר לדבוק בחלוני הבית בעוד שליבו מלא כעס על אביו הבער משנות קדם (א פארצייטישער בלע"ז) המפסיד את עולמו בעבור מנהיגים משונים... כך עד שעלה בפתע האור בתוככי הבית ולעיניו הנדהמות התגלה "מסך ריק" ואנשים טרוטי עיניים היוצאים בידיים ריקות -

"פעמים רבות שנאמר לשון 'ראיה' ואעפ"כ אינה ראייה כלל אלא דמיון תעתועים..."

"פעם אחת בהיכנסי לבית הכנסת, ניגש אלי יהודי ישיש ואמר לי כי ברצונו לומר לי דבר תורה. וכה אמר לי: הנה בפרשת לך לך כתיב 'וישא לוט את עיניו וירא את כל כיכר הירדן כי כולה משקה לפני שחת ה' את סדום ואת עמורה כגן ה' כארץ מצרים וגו'', ולכאורה יש להקשות, מדוע הוצרך הכתוב להאריך ולפרש 'לפני שחת ה' את סדום וגו'' והלא ברור הדבר שמדובר לפני הפיכת סדום, כי הרי לוט הולך כעת להתגורר שם, ובהכרח שעוד לא נהפכה.

"וכביאור על שאלה זו סיפר אותו זקן, שהוא הגיע מפולין

• שאלה • מוטל עלי הרבה טרדות וזה גורם לי שאני כועס הרבה מאוד ואיני מוצא דרך להרגיע את עצמי?

תשובה: העצה היא להתבונן במידותיו יתברך ולדבוק בהם; תתבונן איך הקב"ה מנהל את עולמו, עולם שיש בו פרטים לאין קץ, בכל פרט בבריאה יש חכמה נפלאה ותפקיד המיוחד רק לו אשר מכולם יחד מתנהל עולם מופלא לאין שיעור, ועל הכל עומד בורא אחד יחיד ומיוחד המנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים, ועליו נאמר "הקצר בזעם ומאריך אף", הקב"ה מתנהג בסבלנות וברחמנות לכל פרט ופרט, וגם אם אינו ממלא את חובתו כראוי הקב"ה מאריך אפו אליו. כאשר תתבונן בזה יהיה בך כח לדבוק במידה זו ולנהל את ענייך באותה מידה, להיות 'קצר בזעם ומאריך אף'.

• שאלה • זכיתי לסיים ב"ה את הש"ס, ברצוני לדעת מה עלי ללמוד עכשיו?

תשובה: עליך להתחיל שוב בלימוד ש"ס, ואז תראה את ההבדל בין הלימוד בפעם הראשונה לשנייה, וכן הלאה, בכל פעם היא תורה חדשה ממש. וגם בענין מה שמוצא מרביה"ק שאי אפשר לאדם שיהיה לו "צלם אלקים" עד שמסיים ש"ס, יש לדעת שבכל פעם שזוכה להתחיל ולסיים שוב, הוא מחזק הצלם אלקים שבו.

חיזוק לחשוכי בנים - ח"ג

**אמרתם שצריך
לעשות עצמו כמתחדש,
בחיצוניות. איך עושים
התחדשות בחיצוניות?**

בחיצוניות יותר קל לעשות עצמו "פריש" [רענן, כלומר להתחדש]. והוא ע"י שמשמח אחרים, לספר לאחרים מעשיות נאים, לתת צדקה, לעשות סעודה לאן לשמח אנשים, כל מי שצריך טובה, הולכים בעבורו ועושים בשבילו. כך עשה החזו"א, יומם ולילה באו אצלו זוגות שלא היו להם ילדים, והיה חוקר מה הסיבה והיה מוצא להם עצה כזאת ועצה כזאת, וכך היו נושעים הן ע"י ברכותיו והן ע"י עצותיו.

**איך יש להתייחס
לגבי סגולות?**

הדבר תלוי בטבע האדם. יש המרבים לעשות סגולות ויש שאין עוסקים בזה, זה תלוי בתכונות האדם.

מהו שיעור ההשתדלות?

כפי היכולת וקצת יותר. לא מדי הרבה שלא יפול לשברון לב ח"ו.

**מה עושים למעשה
להמשיך ישועה לכל
הנוכחים כאן בחדר.**

אני נותן לכם ברכה מעומק עומק הלב, שכל אחד ממכם יוושע בבנים ובנות חיים וקיימים, עוסקים בתורה ומצוות, וכן יהי רצון.

**יש שמתחזקים שמכיון
שהמתינו כ"כ הרבה זמן
לילדים, יהיה להם ילדים
יותר טובים ומשובחים.
אמנם לפעמים דוקא
הסברא הפוכה?**

התקוה איננה שיהיה להם ילדים יותר טובים. לא זו התקוה כלל. התקוה היא לקבל באהבה, וכמה שאדם מקבל באהבה עכשיו, הוא זוכה ליותר ויותר נצחיות, ומתקרב יותר ויותר לבורא עולם.

אנחנו לא חיים רק בעוה"ז, העולם הזה הוא עולם עובר. איך שמתנהגים בעוה"ז, כך אנו בונים את העולם הבא. כמה שאדם מקבל באהבה, יותר באמונה בהש"ת, ויותר לחזק אנשים ולתת צדקה, ויותר לעסוק בתורה, כך אנו מכינים כאן לעולם העליון, בשביל זה אנו חיים כאן, לחיות חיים נצחיים, בלי נצחיות לא נקרא לחיות, ולנו יש את הנצחיות הזה, וכמה שאדם עובד את הש"ת יותר בעולם העובר, יזכה יותר ויותר לנצחיות ולעולם הבא. זה התפקיד שלנו.

איך נחזק את עצמנו?

דבר ראשון יש להודות על מה שיש. כסף, יש בית, יש אשה. ואם זוכה לקיים מצוות, להודות לה' על כל מצוה שזוכה לקיים, ב"ה אני נותן צדקה, וכן כל אחד יש לו על מה לשמוח.

וכל השאר שצריך להוושע, מאמינים בה' שהוא יודע מה שהוא עושה, ולקוות ולצפות ולהתפלל שתבא הישועה.

ואת הנפש אשר עשו בחרן

בהזמר הנורא של האר"י הק' "אומר בשבחין" של הזמירות לליל שבת קודש, מבאר רבינו את הקטע "למעבד נשמתין ברוחין חדתין בתרתין ובתלתין", דביכולת צדיק האמת לתת חיות בנשמת האדם, ונותן לו גם נשמה חדשה ואו ביכולת האדם לעובדו יתברך ומתוך התחדשות שלימה.

וכן מצינו גבי שאול המלך: (שמואל א' י, יב) "ויהי כל יודעו מאתמול שלשום ויראו והנה עם נביאים ניבא ויאמר הנעם איש אל רעהו מה זה היה לכן קיש הגם שאול בנביאים". "ויען איש משם ויאמר ומי אביהם על כן היתה למשל הגם שאול בנביאים". וביאור הפסוקים הללו, כך, ידידו לכל אדם יש יתוד מיוחד לשרש נשמתו, שמשם גדולתו ומדריגתו, ויתכן שיש צדיק שגדול אפילו יותר מנביא, ואעפ"כ לא יהיה לו חלק בנביאות, משום דשורש נשמתו אינה משם, ולזה תמהו האנשים שאלו דהרי אין שורשו מנביאות, וחשוב דאולי זכה לכך מכא אביו דאב מוכה ברא, וע"כ השיב האיש "ומי אביהם", כלומר דשאר הנביאים, הרי גם לא היה לאביהם חלק בנבואה, ללמד דאין קשר בין האב לבנו לגבי חלק הנבואה, ואם כך הקושיא עומדת, מהיכן באמת קיבל שאול כח נביאות שאינה משורשו כלל, הרי אומר שקיבלה משמואל דכאשר אמר לו להתנבאות הרי שבכח הצדיק שבו, המשיך לו הארה חדשה וזכה לזה הגם שמצד שורשו לא היה לו הכח הזה כלל, והרי לך דביכולת הצדיק להשפיע נשמה והארה חדשה לגמרי אצל האדם.

ובדומה לזה כתיב במדרש (בראשית רבה פרשה פ"ד) עה"פ "ואת הנפש אשר עשו בחרן" (בראשית יב ה) דמזה הלשון "עשו", והרי אין בכח בני אדם "לעשות" נפשות ולברוא נשמות, ומיישב המדרש דאברהם ושרה הכניסו בני אדם תחת כנפי השכינה, והביאור בזה, דהיה ביד אברהם צדיק הדור הכוח והיכולת לתת לבני האדם הארה ונשמה של חלק אלוהי ממעל, ואפילו לגוי לתת לו היכולת להתהפך ליהודי, זהו כוחו של צדיק להשפיע נשמה והארה חדשה גם למי שמצד שורש נשמתו לא זכה לזה.

(יומם - מאמר בזכות וכן הצדיק וזכים לאמונה טהורה)

והיה תמים

על ידי ההליכה בדרכי האמונה בתמימות ופשטות, נמצא האדם על מקומו הנכון, והולך בדרך האמיתית כמ"ש (תהלים כו י"א): "ואני בתומי אלק", כי על ידם זוכה האדם להגיע אל התכלית הנרצת של חיים-נצחיים, כיון שהתמימות היא הנקודה הפנימית בעבודתו של בר-ישראל אשר על ידה מתהפך הכל לטובה והיא מביאה את המחזיקים בה לחיים מאושרים בעולם-הזה ובעולם-הבא.

כך מצינו אצל אברהם-אבינו ע"ה, שהשי"ת ציווה: "התהלך לפני והיה תמים" (בראשית יז א), וכבר ביארנו במקו"א שמלשון "והיה" משמע שיהתפך אברהם למהות של תמימות. ועל-אף שזכה לגילויים של הארת-פנים אשר לא היו אצל הצדיקים אשר לפניו, עכ"ו למדו השי"ת לאחוז תמיד בדרכי התמימות.

(כדת נפש משיבת - מאמר ואני בתומי אלק)

קטע מתוך שיחת חג - חוה"מ סוכות תשפ"ו

והקדושים ביותר מכל הבריא כולה. ואנו מיוצאי חלציהם, אשרינו מה טוב חלקינו. אנחנו שונים מכל שאר האומות שבעולם, אנחנו מיוחדים, הקב"ה בחר בנו ועשה עמנו קשר בקבלת התורה, קשר מיוחד 'אני ה' אלקיכם', 'בנים אתם לה' אלקיכם'. אין לנו השגה כלל מה זה שהבורא הגדול קשר אותנו אליו כבנים, זהו הקשר הגדול ביותר להש"ת, והדברים נאמרים על כל אחד בפני עצמו, שכולנו ביחד נחזיק עצמינו באמונה הקדושה ובלמוד התורה הקדושה. ובפרט בעניני קדושה, כי ירדה טומאה בעולם, ואנחנו מחזיקים עצמנו בקדושה וטהרה, ומדריכים את הדורות אחרינו להתנהג בקדושה וטהרה, וע"ז אנו מקושרים להש"ת לעולמי עד ולנצח נצחים.

כל ההתקשרות שלנו עכשיו להש"ת הוא בכח הקשר האמץ שאבותינו ואמותינו הקדושים היו מתחדשים להתקשר להש"ת. ואנו מיוצאי חלציהם וכך נכנסו בנו אור לאחוז עצמנו בהש"ת ובתורה הקדושה, ולקיים את כל מה שנאמר בתורה, ונתחדש בזה כאילו קבלנו התורה זה עכשיו 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים'. כאילו בו ביום נצטוו עליהם ממש ממש. לולא ההתחדשות הזאת לא היו יכולים לסבול אלפי שנה כאלה בקשר אמיץ להש"ת, רק בזכות הקשר החזק של האבות הקדושים יש לנו את היהדות עד היום הזה, החיזוק שלהם מאיר עד אלינו. נמצא שאנחנו מיוחדים גדולים מאד, אנחנו צאצאים של נבירים כאלה שהקב"ה בחר בהם שהם החשובים

וְהָיָה תָּמִים

התם חלקו עם ה' ונצב קיים לעולם

עליהם כו' ולא אמרו לו מה שכרנו שנעשה אותם. לכך נאמר: **אשרי תמימי דרך וגו'**, ע"כ. גם במזמור קי"ט שבתהלים המיוסד על כ"ב אותיות, שכל פסוק ופסוק עוסק מענין לימוד התורה או מענין קיום התורה, רואים אנו שדוד המלך ע"ה בחר להתחיל אותו בפסוק: **"אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה'"**, ללמדך שהתמימות היא הפתח ללימוד וקיום התורה הקדושה. ובזוה"ק (ע"י זהר פנחס רכ"ג ע"ב ובתיקוני"ז ד' כ"ז ע"ב) הפליגו לבאר כי הביטוי **"אשרי"** הינו הביטוי הגדול ביותר של שבה, ובביטוי נפלא זה בחר דוד המלך ע"ה לשבח את התמימים - אשרי להם.

התנאי הראשון

עוד מצאנו במזמור ט"ו שבתהלים אשר בו מונה דוד המלך ע"ה י"א תנאים שבהם תלה את המדרגות של **"מי יגור באהליך ומי ישכון בהר קדש"**, וגם שם העמיד את ה"הולך תמים" כתנאי ראשון לקרבת אליקים. ובמדרש הנעלם (זהר חדש ויצא) אמרו בזה"ל: **"א"ר יהודה בר רבי יוסי, אלין עשרה אינו, כנגד עשרת הדברות [פירוש: אלו התנאים המנויים במזמור "מי יגור", עשרה הם, כנגד עשרת הדברות],"** ובהמשך אמרו שם בזה"ל: **"אמר רבי וכו' הולך תמים כנגד אנכי ה' אליקין"**, (וע"ע בהערה).

הרי לנו בבירור כי התמימות הינה יסוד היהדות ושורש כל התורה כולה וכמו שמפורש בליקו"מ (ח"ב סי' יב) **"עיקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות בלי שום חכמות"**, עיי"ש.

כח העמידה בנסיונות

תמימות פירושה לשמוע בדברי ה' וללכת בדרכיו גם כשאין מבינים אותם. וזה היה עיקר המבחן שבחן השי"ת את אברהם אבינו ע"ה, אם יאחו במדת התמימות בתמידות אם לאו, כי בהחזיקו במידה זו, יוכח שראוי הוא להקים עמו ברית עולם, שהרי רק ע"י מידה זו יוכל לעמוד בנאמנותו לעד, אף אם יעבור עליו מה.

נסיונות אלו עוברים על כל אחד ואחד - כפי שמבאר מוהרנ"ת זי"ע שעשר הנסיונות שנתנסה אברהם אבינו ע"ה עוברים על כל אחד ואחד, ע"כ. וכמו שא"א היה נצרך למידת התמימות בכדי לעבור אותם כן הוא אצל כל אחד ואחד. כי רוב הנסיונות באים אל האדם בעת הסתלקות המוחין והעלמות, כאשר אין לו שום אפשרות לעבור אותם אלא אם ישליך את שכלו לגמרי ויסמוך על השי"ת ללכת בדרכיו אף בלא דעת והבנה.

(מתוך ספר כדת נפש משיבת)

סוד הקשר התמידי

מובא בשיחות הר"ן (סי' קא) בזה"ל: **"כבר מבואר כמה פעמים שאין צריך שום חכמות בעבודת הבורא יתברך, רק תמימות ופשיטות ואמונה"**, ע"כ. הנהגה זו של תמימות ופשיטות הבאה מכח האמונה בהשי"ת ובתורתו הק' שבכתב ושבעל פה, זו היא המדה אשר לימד והדריך בה השי"ת את אברהם אבינו ע"ה, כמו שאמר: **"התהלך לפני והיה תמים"**. ובה מסר השי"ת לאברהם אבינו ע"ה - שהוא ראש ושורש לעם הנבחר - את סוד הקשר בין ישראל לאביהם שבשמים.

גם בעת מוחין דגדלות

וכאשר נדייק בלשון הכתוב, נמצא שהשי"ת הדריכו ולימדו שלא רק בעת ההסתרה יחזיק במידת התמימות, אלא גם בשעה שיוכה להארת פנים, אעפ"כ לא יעזבנה. וזהו שאמר: **"התהלך לפני"**, כלומר, גם כשתהיה במדרגת **"התהלך לפני"** דהיינו שתהיה לך הארת פנים גדולה, עכ"ז **"והיה תמים"**.

והגם שאברהם אבינו ע"ה זכה למעלות חכמה והארת פנים נפלאה - וכמו שמובא באבות דר"ג (פרק לג) שהיו שתי כליותיו משמשות לו כשתי רבותיו בהיותם מעיינות נובעות חכמה, וכן אמרו רבותינו ז"ל (ילקוט"ש, בראשית פרק י"ח, המשך רמז פב. וכ"ה במד"ר בראשית פ' מ"ט ד): **"אין לך כל יום ויום שאין הקב"ה מחדש הלכה בבית דין העליון וכו' [ו]אפילו אותה הלכה היה אברהם יודע"**. וכדאי בזה"ל: **"השמות דף רס"ד ע"ב"**. (וע"פ: **"וישמור משמרת מצוותי חוקותי ותורת"**, ש"אפילו הוראות ופולפולים שמורין למעלה הוא ידע ופלפל וקיימן". ואף נתנו השי"ת אב לכל העולם כולו, כמו שנאמר **"כי אב המון גוים נתת"**, ובגמ' (ב"ב, מז): אמרו שהיה האיצטגנין [חזה בכוכבים] הגדול ביותר עד שכל מלכי מזרח ומערב היו משכימין לפתחו ליטול ממנו עצה - אעפ"כ נצטוו להתנהג בתמימות.

כי זו היא המדה אשר על ידה אחוזים בהשי"ת, וכמו שמצינו באסף (תהלים עג) שאמר: **"ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך, ואני תמיד עמך וגו'"** כלומר, מחמת שאני שם את עצמי כבער וכבהמה ועובד את השי"ת בתכלית התמימות, לכן אני דבוק בו באופן תמידי וללא הפסק.

וזה היה עיקר
המבחן שבחן
השי"ת את
אברהם אבינו
ע"ה, אם יאחו
במדת התמימות
בתמידות אם
לא...

במידה זו קבלו את התורה

כאשר ציוה השי"ת את אברהם אבינו ע"ה על מידת התמימות, אמר לו בלשון הזה: **"והיה תמים"**, שמשמעו, שכל מהותו תתהפך למציאות של תמימות, כי התמימות היא השורש לקיום כל התורה כולה.

ואכן במדרש שוחר-טוב (תהלים קיט) מצינו שבמידה זו קבלו ישראל את התורה ובה נשתבחו, וז"ל: **"אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה'"**, אמר שלמה המלך ע"ה **"מתהלך בתומו צדיק אשרי בניו אחרי"**, ואם בניו אשריהם בעבורו, הוא על אחת כמה וכמה. הקב"ה לא בקש מאברהם אלא שיהיה תמים, שנאמר **"התהלך לפני והיה תמים"**. וכן אמר משה לישראל **"תמים תהיה עם ה' אלהיך"**, לפני ה' אלהיך אין כתיב כאן, אלא עם ה' אלהיך. ואם היית תמים הרי אתה עם ה' אלהיך, למה שאף הוא תמים, שנאמר בו **"הצור תמים פעלו כו"** בתמימות קבלו ישראל את התורה. אמר להם **"כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו"** ולא אמר להם **"למה, אלא קבלו עליהם"**. אמר להם **"כי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את פריו וגו'."** ולא אמר להם **"למה, אלא קבלו"**

עד שבא אברהם וקראו אדון

ב"ה יום ט"ז תמוז תש"ל פעה"ק ירושלם ת"ו בב"א

"אמור לחכמה אחותי את" (משלי ז, ד). 'לאיש אשר לו ערלה' - היינו זוהמא, כלומר שאי אפשר לזכות לכלי החכמה כאשר הוא פגום ח"ו.

והרה"צ ר' שמואל הורוויץ דיבר מזה במוצאי ש"ק, כי הופיע במלוה מלכה לכבוד היארצייט של האור החיים הק', ואמר בין שאר דבריו הנפלאים, שמובא בליקו"ה, שהעצה על זה (לתקן את הכלי) הוא ביטול, היינו לבטל את הרע של מוח עצמו אל הצדיק, היינו לאמונתו הזכה של הצדיק בהש"ת ובתורתו הקדושה בתכלית השליטות. ואז זוכים שגם בכלינו נצטייר הכל לטובה ולברכה, כמו שכתוב "איש אמונת רב ברכות" (משלי כה, כ).

וכשהאדם לומד ומתפלל על דעת הצדיק ובהתקשרות של אהבה אליו, כמו שמובא בתרגום על הפסוק "ונפשו קשורה בנפשו" (בראשית מד, ל) "ונפשיה חביבא ליה כנפשיה", היינו שעיקר ההתקשרות הוא האהבה שיש לו להצדיק - ועל ידי זה הוא מתדבק אליו.

כי אם יש מצוה לאהוב את כל איש מישראל, הלא העיקר הוא לאהוב את הטוב ואת האמונה והקדושה שבכל אחד מישראל (מלבד האהבה הפשוטה לדאוג לטובת כל אחד מישראל בפועל), מכל שכן שיש לאהוב את הצדיק, שכולו טוב, כמו שכתוב "ותרא אתו כי טוב הוא" (שמות ב, ב), וכמבואר הרבה בזה מהפסוק "אמרו צדיק כי טוב" (ישעי' ג, י).

ועיקר הסוד והתיקון הזה של דבקות בהצדיק יתגלה לעתיד, בעת תיקון העולם, כמו שכתוב בישעי' (יא, ה) "והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו". ומתרגם יהונתן בן עוזיאל: "ויהיו צדיקיא סחור סחור ליה ועבדי המנוחא מקרבין ליה", ורש"י מביא את התרגום ומבארו: "ויהיו צדיקיא סחור סחור ליה - דבקים בו כאזור..."

יעקב מאיר שכתער

...מענין אמונת חכמים יש הרבה לדבר, כי כל שלמות אמונתו בו יתברך ובתורתו הקדושה תלוי בזה, ובפרט אמונת חכמים באבותינו הקדושים.

מובא בספר שערי אורה להמקובל האלקי רבי יוסף גיקטיליא זי"עא, שהסוד של השם אדנ"י שהוא מאיר מספירת המלכות שהיא השער של כל הספירות. השער של השם הזה היה נעול, והמתניו מלמעלה למי שיזכה שימסרו לו את המפתח של האוצר הגנוז האין סוף של זה השער, ולא זכה אדם לזה, עד שבא אברהם אבינו ע"ה וזכה לו.

וזה סוד מאמר חז"ל בברכות (דף ז ע"ב), אמר רבי יוחנן משם רבי שמעון בר יוחאי, מיום שברא הקב"ה את העולם לא היה אדם שקראו להקדוש ברוך הוא אדון עד שבא אברהם וקראו אדון וכו'. (ומה נוראים ועמוקים דברי חכמינו הק' ז"ל בתלמודא דילן בדבר שנראה פשוט לפי דעתנו הקלושה).

ומסיים הספר שערי אורה, שאחר שכבר זכה אברהם אבינו ע"ה להשער הזה, היינו להשגה בשם אדנ"י, אין מוסרים את המפתח לזה לשום בן אדם כי אם ע"י אברהם אבינו, וממנו ישקו העדרים את המים הנובעים מהמעין הזה (ע"ש בשער א' בדפים הראשונים).

וזה מתאים מאד לשיחות רביה"ק על כמה דברים שאי אפשר לקבלם אלא על ידי הצדיק. והנה רבינו הק' מביא בספר המידות "הפשע של אדם, מכניס כפירה לאדם". כי כל פגם של ראה רעה, וכל פגם של הרהור רע וכל מעשה רע הלא הוא פוגע במוח, שזה עיקר הכלי לקבל בתוכו את האמונה הקדושה והזכה בו יתברך, בהשגחתו הנפלאה ובתורתו הקדושה.

ואם אין הכלי בשלמותו, עליו נאמר: "לא נוכל לעשות הדבר הזה לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה כי חרפה הוא לנו" (בראשית לד, יד) "לא נוכל לתת את אחותינו" - היינו 'החכמה' בבחינת

נפשות חסידיות סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

ראה
שאינה
ראה

להיפך, שהם עמדו. ורק חסרון הידיעה המוקדמת גרם לו לראות מחזה שוא של עצים ובתים הרצים ופורחים לפניו במהירות. כך אנו הברואים חיים בדמיונות ומחשבות שוא, כי אנו נמצאים בפנים עלמא דשיקרא. ועל זה כשמשנה עלה למרום, כמו שכתוב: "עיר גבורים עלה חכם" (משלי סא, כב) וכמ"ש "עלית למרום ישיבת שבי" (תהלים סח, ט) ופרש"י "את התורה". אזי התבונן היטב וראה את הבראיה האמיתית ואיך אנשי העוה"ז בהבל מבלים את ימיהם. ורק ע"י התורה שהוריד לעמו ישראל, נתגלה האמת גם לכל הקרובים אל התורה, שהם יודעים מה נעשה בעוה"ז ומה מטרת החיים האמיתית, לא כאותו שנקלע לראשונה בחייו ל"באן".

מובא משל לאדם שלא ידע שיש סוג רכב כזה הנקרא רכבת [באן]. פעם אחת לקחוהו כשהוא ישן ושמו אותו ברכבת. כאשר הקיץ משנתו בעודו ברכבת, והנה הוא מתבונן סביבו ורואה שנמצא בבית מסוים שלא הכיר כמותו, ומחלון הבית הוא רואה בהתפעלות איך ששדות ובתים ועצים רצים במהירות, עד שהיה יכול להיעיד בבית דין בעדות גמורה שכך ראה, שעמד על עמדו ועצים ובתים רצו.

לא כן היה רואה את הדבר, אם היתה לו ידיעה מוקדמת מבחוץ, בטרם שהוכנס לרכבת, שה"בית" שהיה בו היא סוג מרכבה הנקרא "באן", שהוא בית שנוסע ורוץ במהירות. וכל מה שראה שהם רצים הוא

ניצוץ אחד! ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

איך יכולים
ליפול
מפגעי
העולם
החולף
כשיודעים
מה' אלקי
ישראל!?